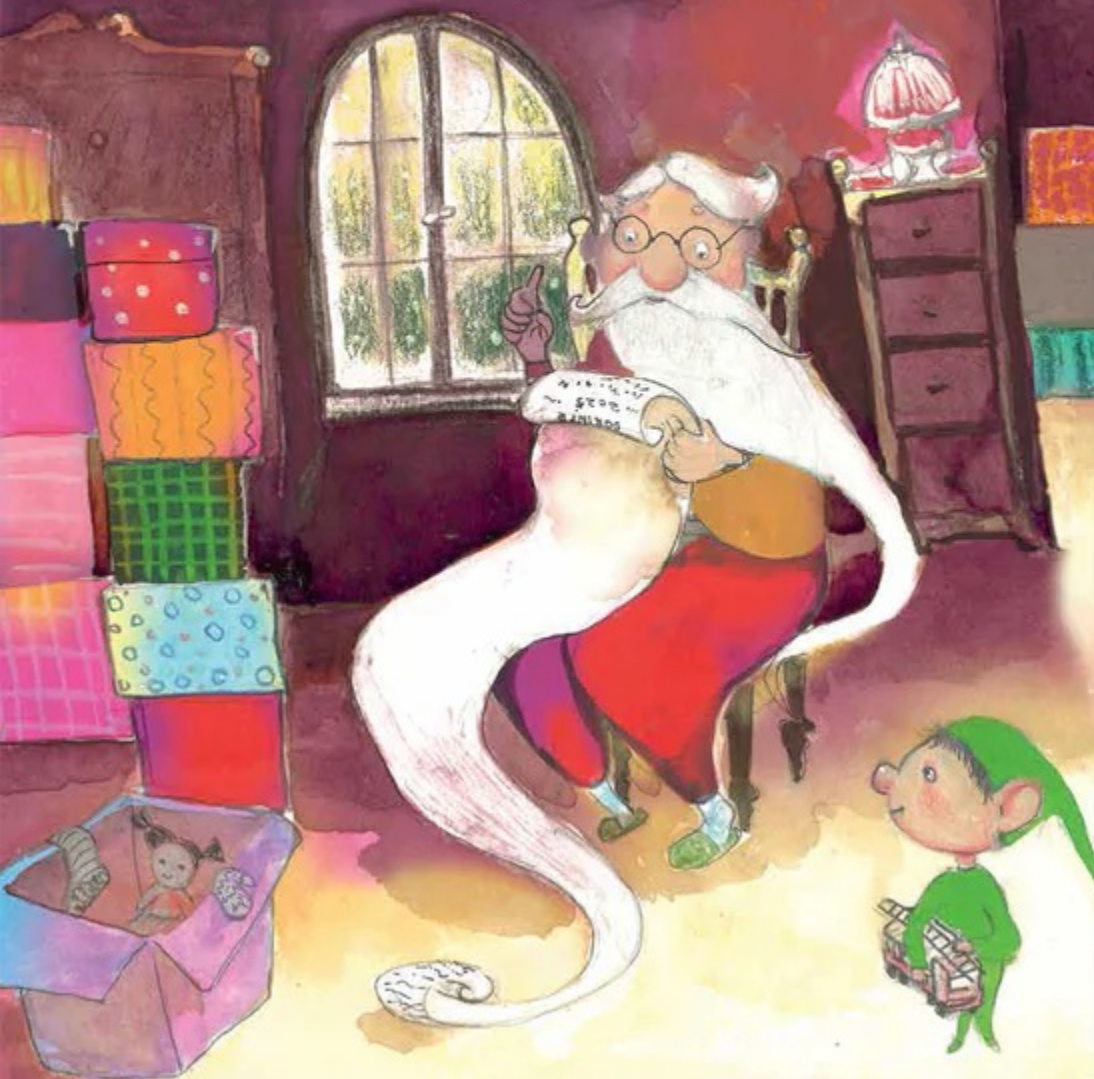

De rușine, Zăpăcilă se făcuse și mai mic decât era. Cum o s-o scoată la capăt cu tot haosul din camera cadourilor?

Ceilalți spiriduși nu se mai întorceau, renii băteau nerăbdători din co-pite, iar singurul care-l putea ajuta pe Moș era acest spiriduș cu gândurile brambura.

– Știu! strigă deodată Moș Crăciun, luminându-se la față. Știu cum să facem! Ascultă, Zăpăcilă, știu că nu e azi ziua cea mare, dar la tine o să vină Moș Crăciun mai devreme decât la ceilalți.

– Ăăă... mulțumesc, Moșule, dar cum ne ajută cadoul meu? se miră, cu voce timidă, Zăpăcilă.

– Ei, uite cum... Acest cadou extraordinar este...

*Behehe! Poate-o gorilă,
să-i păzească gândurile
acestui biet Zăpăcilă,
când le fură vânturile.*

Așa îl întrerupse, răutăcioasă, Flecărica.

– Șșș...Nu mă-nterupe! Uite c-am uitat ce voiam să spun. Acest cadou e...

– *Un lanț să le lege e...*

Gândurile! Be-he-he! răsă iar oița cea gureșă.

– Gata! Încetează! o puse la punct Moșul. Cadoul este Mașina de Adunat Gânduri!

Coborâra într-o cameră la subsolul casei.
Acolo, de după o cortină prăfuită, Moș Crăciun
scoase la iveală o mașinărie cât un șifonier. Avea
multe beculțe roșii, verzi și albastre, butoane și
indicatoare, ba chiar și niște manete.

Mașina de Adunat Gândurile!

Moșul îl invită pe spiriduș să se așeze pe un scaun. Scoase dintre vechi-
turi niște ochelari fumurii și îi ceru lui Zăpăcilă să și-i pună la ochi. Pesemne
erau niște ochelari fermecați, conectați la mașinăria miraculoasă...

Spiridușul făcu întocmai, dar nu vedea nimic. Era beznă.

– Și-acum, butonul roșu! zise Moș Crăciun.

– *Roșu ca nasul lui Rudolf e!*

Apeși degeaba, că-i învechit...

Ia zi, Zăpăcilă! Be-he-he!

Nu că ești și mai zăpăcit?

Așa îl batjocori oița cea gureșă. Și-avea dreptate, nu se vedea nimic.
Beznă! Iar spiridușul era și mai confuz. Dar nu se vedea nimic, pentru că apa-
raturul nu era băgat în priză.

După ce Moș Crăciun rezolvă și cu priza și apăsa iar butonul roșu, lui
Zăpăcilă îi apărură în fața ochilor o cu totul și cu totul altă lume.

– Ce vezi? îl întrebă Moșul pe spiriduș.

– Un câmp, iarbă... o pășune întinsă... cât văd cu ochii numai pășune. Și flori, multe flori...

– Foarte bine... foarte bine... mormăi mulțumit Moș Crăciun. Acum o să apăs butonul verde. Ești pregătit? Gata!

*Zăpăcilă, Zăpăcilă,
vezi cumva și vreo zambilă?
il luă în râs oița.*

– Nu, dar văd oi, multe oi... răspunse spiridușul uluit.
– Bineînțeles, răspunse Moșul mulțumit. Bănuiesc că-s niște oi mai tăcute, nu ca Flecărica noastră... Flecărica, nu vrei să taci nițel?

– *Me-he-be*, făcu oia obraznică.

– Oile acelea sunt gândurile tale, îi explică Moșul lui Zăpăcilă. Cum sunt ele?

– Multe și colorate, răspunse spiridușul.

– Și mai cum? îl întrebă Moș Crăciun.

– Păi... păi... sunt risipite. Care încotro. Una ici, una dincolo... Cam zburdalnice oile...

– Și-ai vrea să fie mai adunate, nu-i așa? îl întrebă iar Moșul. Atunci, o să apăs butonul albastru, iar tu poți să imaginezi unul sau mai multe personaje care să le adune.

– Cum ar fi...? întrebă Zăpăcilă.

– Cum ar fi niște câini buni ciobănești.

*– Be-he-he! Dulăii tăi
o să fie chiar ca tine,
niște năuce potăi!*

Așa îl tachină oița cea vorbăreată pe spiriduș.

